

само слушаше и, най-много, изглеждаше гнѣвно ту тоя, ту оня, като че искаше да каже: „Бе азъ ще ви дамъ да разберете, ама да сж здрави предни зжби!“ И отъ ядъ чукаше силно по масата и искаше още ракия.

Разговорътъ въ кръчмата утихна и се раздоби. На една страна кметътъ и нѣкои близки негови хора приказваха за политика.

— Драганъ пакъ отишелъ въ града. Щѣлъ да се оплаква на началника, искалъ да се касира избора.

— Ами, да има да зима.

— Доходяла жена му у насъ. Не зная, рекла, какво ще правимъ съ нашъ Драгана, ще си изгуби ума съ тия селски работи. Скача рекла, въ съня си и вика: „Касация!“

Всички се засмѣха.

— Касация! — викалъ. Питала жена ми: бульо Марийо, рекла, какво е туй касация?

— А тя?

— Рекла ѝ: хайде, хайде! Нека той виси по кръчмитѣ, нека не си гледа работата, че касация не, ами съвсемъ ще я закжсате!

Пакъ се засмѣха високо. Следъ туй кмета се наведе, поогледа се и низко зашепна нѣщо.

На друга маса дѣдо Иванъ, забравилъ вече кавгата, разказваше:

— Не думай тѣй, Миале, днешния празникъ е голѣмъ. На днешния день св. царъ Костадинъ и царица Елена намѣрили честния кръсть. Суция, на който е билъ разпнать Исусъ Христосъ. Хаджи Злати, като си доде отъ Божи гробъ, донесе ей-такова парченце отъ него, отъ честния кръсть, малко, колкото една трохичка. Азъ бѣхъ дете тогазъ, ама